

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Cob/168/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1114207943
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Šiffalovičová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1114207943.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Šiffalovičovej a členiek senátu JUDr. Eleny Kúšovej a JUDr. Tatiány Pastierikovej v právnej veci žalobcu: JUDr. Dušan Repák, advokát, zapísaný v zozname advokátov č. 1333, Krížna 47, 811 07 Bratislava, IČO: 36 060 887, práv. zast. JUDr. Ľudmila Penz Vachulová, advokátka, Krížna 47, 811 07 Bratislava, proti žalovanému: HERIX, s.r.o., Dunajská 8, 811 08 Bratislava, IČO: 35 691 379, práv. zast. Mgr. Peter Voloch, advokát, Hollého 745/34, 905 01 Senica, IČO: 45 013 977, o zaplatenie 1.059,16 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k. 35Cb/58/2014-193 zo dňa 3.10.2017, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 35Cb/58/2014-193 zo dňa 3.10.2017 zrušuje a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (ďalej len „súd“) rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1.059,16 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 1.059,16 eur od 17.3.2010 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň povinnosť zaplatiť žalobcovi plnú náhradu trov konania s tým, že o výške trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku vo veci samej.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 17.3.2014 domáhal zaplatenia sumy 1.059,16 eur s príslušenstvom z dôvodu neuhradenia faktúry za poskytnuté právne služby v zmysle Zmluvy o poskytovaní právnych služieb zo dňa 1.4.2003 v znení Dodatku č. 1 a Zmluvy o poskytovaní právnych služieb zo dňa 1.3.2008. Žalovaný namietol premlčanie žalovaného nároku vzhľadom na skutočnosť, že štvorročná premlčacia lehota uplynula najneskôr 16.3.2014 a žaloba bola doručená súdu 17.3.2014. Súčasne namietol nepreukázanie žiadneho z fakturovaných úkonov právnej služby a z toho dôvodu žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

3. Súd prvej inštancie sa ako prvou zaoberal námietkou premlčania žalovaného nároku. V celom rozsahu prisvedčil argumentácii žalobcu a konštatoval, že prvým dňom plynutia premlčacej doby nie je deň splatnosti faktúry, ale deň nasledujúci, a preto premlčacia doba uplynula 17.3.2014 a žalobca doručil žalobu súdu v posledný deň lehoty. Z uvedených dôvodov vyhodnotil súd námietku premlčania ako nedôvodnú.

4. Ďalej uviedol, že žalobca na základe žiadosti súdu predložil v konaní 46 faktúr vystavených žalobcom žalovanému v rokoch 2004 až 2010, ktoré žalovaný bez výhrad uhradil. Na výzvu súdu žalovaný nepreukázal, že ktorákoľvek z uhradených faktúr bola žalovaným uhradená na základe iného spôsobu fakturácie, než to bolo pri predmetnej faktúre, na základe toho súd ustálil, že predmetná faktúra, ktorá je predmetom sporu, bola vystavená spôsobom obvyklým a rozsah úkonov právnej služby bol tiež preukazovaný obvyklým spôsobom. O uvedenom podľa názoru súdu tiež svedčí skutočnosť (tvrdená žalobcom), že žalovaný až do vyjadrenia v prejednávanej veci nikdy nevzniesol žiadne námietky k

dôvodnosti fakturácie. Súd prvej inštancie mal za to, že je povinnosťou žalovaného správať sa k svojmu dlhu (rovnako ako k majetku) spôsobom „dobrého hospodára“ a teda, že mal a musel v prípade výhrad voči akejkoľvek časti fakturovaného nároku oznámiť žalobcovi tieto výhrady. V opačnom prípade je dôvodné tvrdenie žalobcu, že nevedel o žiadnych námietkach voči fakturovanému nároku a mal dôvodne za to, že jediným dôvodom neuhradenia faktúry je platobná neschopnosť žalovaného (čo mu žalovaný opakovane tvrdil a aj v konaní uviedol, že v prípade úspechu v sporoch so B. K. dôjde pravdepodobne k úhrade žalovanej faktúry).

5. Súčasne pri hodnotení vierohodnosti tvrdení strán sporu bral konajúci súd do úvahy aj skutočnosť, že súčasťou fakturovaných úkonov sú aj jednoduchým spôsobom overiteľné úkony právnej pomoci, a to účasť na pojednávaní, ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní a rokovanie o otázkach na znalca (ktoré žalobca v konaní preukázal), a teda neuhradenie celej žalovanej faktúry nebolo minimálne v tomto rozsahu preukázateľne nedôvodné. Uzavrel, že reálnym dôvodom na neuhradenie faktúry bola platobná neschopnosť žalovaného a námietky žalovaného preukázateľne po prvýkrát vyprodukované až v rámci konania ako účelové, nepreukázané, a preto nedôvodné.

6. Súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania zistil, že žalobca v konaní uniesol dôkaznú povinnosť a preukázal existenciu žalovaného nároku tým, že preukázal uzatvorenie zmlúv o poskytovaní právnej pomoci, poskytnutie právnych služieb, a teda dôvodnosť vystavenia žalovanej faktúry, a preto žalobcovi priznal istinu spolu so zákonným úrokom z omeškania odo dňa nasledujúceho po splatnosti faktúry. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v súlade s § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi, ktorý bol vo veci úspešný vo výške 100 %, súd priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu 100 % s tým, že o ich výške rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku s poukazom na § 262 ods. 2 CSP.

7. Proti tomuto rozhodnutiu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktoré odôvodnil tým, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP a rozsudok súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP.

8. V odvolaní žalovaný namietol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie ohľadom námietky premlčania (odôvodnené v bode 10. odôvodnenia napadnutého rozsudku) vychádza z nesprávneho právneho posúdenia ustanovenia článku II. bod 4/ Zmluvy o poskytovaní právnych služieb zo dňa 01.04.2003 v znení jej Dodatku č. 1 zo dňa 1.06.2005 a Zmluvy o poskytovaní právnych služieb zo dňa 01.03.2008. Súd prvej inštancie tak na základe vykonaných dôkazov (teda oboch zmlúv o poskytovaní právnych služieb) dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (teda, že obe zmluvy umožňujú vystaviť faktúru až nasledujúci mesiac po skončení príslušného mesiaca, pričom splatnosť tejto faktúry je zrejme 15 dní od jej vystavenia - o tomto závere súdu prvej inštancie sa možno len dohadovať, pretože ho vo svojom rozsudku žiadnym spôsobom neuviedol ani neodôvodnil), a z týchto nesprávnych skutkových zistení uzavrel nesprávny právny záver, že neprihliadol na námietku premlčania vznesenú žalovaným, v dôsledku čoho je nesprávne celé napadnuté rozhodnutie. Poukázal na to, že obe zmluvy umožňujú iba mesačnú fakturáciu, pretože jednoznačne stanovujú, že „Faktúra bude vystavená poskytovateľom právnych služieb za každý mesiac poskytovania právnych služieb“. Žalovaný opakovane aj v odvolacom konaní namietol premlčanie celej žalovanej pohľadávky. Vyslovil názor, že neobstojí ani právny záver súdu prvej inštancie, uvedený v bode 10. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Vzhľadom k tomu, že splatnosť faktúry v súlade so zmluvami o poskytovaní právnych služieb nastala dňa 15.03.2010 a premlčacia doba začala (aj pri akceptácii právneho názoru súdu prvej inštancie) plynúť dňa 16.03.2010 a uplynula dňa 16.03.2014, žaloba podaná dňa 17.03.2014 tak bola podaná až jeden deň po uplynutí premlčacej doby a žalovaná pohľadávka bola v čase podania žaloby už premlčaná.

9. Žalovaný opätovne namietal, že skutočné vykonanie úkonov žalobca súdu vôbec nepreukázal, rovnako ani časový rozsah týchto úkonov. Zdôraznil, že žalobca nenavrhol dokazovanie ohľadom týchto úkonov žiadnym listinným ani iným dôkazom, výsluchom žiadneho svedka, žiaden výsluch svedka súd prvej inštancie neuskutočnil, napriek tomu však žalobcovi priznal odmenu aj za tieto nepreukázané úkony právnych služieb. Vytkol súdu prvej inštancie, že z napadnutého rozsudku ani nie je možné určiť na základe akých vykonaných dôkazov (okrem jednostranného tvrdenia žalobcu o poskytnutí týchto služieb)

prišiel súd ku skutkovému zisteniu, že tieto služby boli skutočne poskytnuté. Uviedol, že argument súdu uvedený v bode 12. sa nezakladá celkom na pravde, pretože rovnako ako v tomto prípade neuhradil (a teda ich rozporoval a nesúhlasil s nimi) žalovaný ani ďalšie faktúry žalobcu, ktoré si žalobca potom uplatňoval žalobami a rozhoduje sa o nich v konaniach vedených na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 26Cb/77/2014 a 32Cb/57/2014.

10. Bol toho názoru, že jednostranný a účelový výklad teórie o „dobrom hospodárovi“ v bode 13. jednoznačne v prospech žalobcu, je porušením princípu rovnosti sporových strán, zakotvenom aj v článku 6 bod. 1 Základných princíпов Civilného sporového konania, podľa ktorého strany sporu majú v konaní rovnaké postavenie.

V súvislosti s bodom 14. napadnutého rozsudku žalovaný vytkol súdu prvej inštancie, že nešpecifikoval, akým spôsobom boli preukázané tieto úkony. Jediným úkonom, ktorý je ako-tak preukázateľný listinnými dôkazmi je účasť na pojednávaní dňa 03.02.2010. Ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, navyše v predmetnej faktúre úkon právnej služby „ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní“ ani nefakturoval. Mal za to, že jediným tomu podobným úkonom je úkon zo dňa 08.02.2010, ktorým je telefonická komunikácia žalobcu so žalovaným ohľadom zabezpečenia ospravedlnenia neúčasti na pojednávaní, a to dokonca v rozsahu celej jednej hodiny, pričom nie je vôbec zrejmé, ako mohol žalobca so žalovaným o zabezpečení ospravedlnenia neúčasti na pojednávaní hovoriť celú jednu hodinu. Posledným úkonom právnej služby, ktorý žalobca podľa bodu 14. odôvodnenia napadnutého rozsudku údajne preukázal je rokovanie o otázkach na znalca. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na to, že v predmetnej faktúre však o žiadnych rokovaniach o otázkach na znalca nie je ani zmienka, je tak otázne, čo mohol žalobca preukázať, keď to ani nefakturoval. Celé odôvodnenie napadnutého rozsudku žalovaný považoval za vágne, neurčité, nepreskúmateľné, ktoré pôsobí svojvoľne a arbitrárne. Vyslovil názor, že žalobca neunesol dôkazné bremeno na preukázanie toho, že skutočne mu vznikol nárok na odmenu za fakturované právne služby, resp. že mu skutočne vznikol vo fakturovanej výške, a teda, že žalovaná faktúra bola vystavená oprávnená a v správnej sume.

11. Žalovaný záverom uviedol, že napádaný rozsudok súdu prvej inštancie neobsahuje dostatočné odôvodnenie svojich záverov, je tak vydaný aj v rozpore s ustanovením § 220 ods. 2 CSP, svojvoľný a arbitrárny, a v dôsledku toho prakticky nepreskúmateľný. V odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie absentuje dostatočná a presvedčivá argumentácia, na základe akých dôkazov a na základe akých myšlienkových úvah pri aplikácii ktorých konkrétnych ustanovení akého zákona dospel súd prvej inštancie k záveru, že faktúru za právne služby je možné vystaviť aj s časovým odstupom po uplynutí mesiaca, počas ktorého boli fakturované právne služby poskytnuté, a teda že jej splatnosť mohla byť aj neskôr ako 15.03.2010.

Zároveň vytkol súdu, že sa nevysporiadal s argumentáciou žalovaného, že žalobca vôbec nepreukázal skutočné poskytnutie viacerých právnych služieb, najmä uskutočnenie osobných stretnutí a rokovaní so žalobcom a telefonické hovory s ním. Bez takéhoto adekvátneho odôvodnenia tak rozsudok súdu prvej inštancie pôsobí nielen nepresvedčivo, ale javí doslova známky svojvoľnosti a arbitrárnosti, čo je v rozpore s princípom právneho štátu.

Na základe vyššie uvedeného žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne, pokiaľ odvolací súd posúdi, že sú splnené podmienky na zmenu napádaného rozsudku, aby v súlade s § 388 CSP vydal rozsudok, ktorým žalobu zamietne a prizná žalovanému právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

12. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý sa nestotožnil s názorom žalovaného, že nie je možné na základe predmetných zmlúv vykonať fakturáciu až nasledujúci mesiac po poskytnutí služby. Považoval za nepochybné, že fakturáciu za služby, ktoré sú poskytnuté v určitom mesiaci a ich fakturácia je dohodnutá mesačne pozadu, je možné vykonať fakturáciu všetkých úkonov služby poskytnutej v rámci určitého mesiaca najskôr až prvým dňom nasledujúceho mesiaca. V predmetnom prípade bola fakturácia za úkony vykonané v mesiaci február 2010 vykonaná dňa 01.03.2010, teda v najskorší možný termín, so splatnosťou predmetnej faktúry dňa 16.03.2010. Splatnosť bola určená a faktúra vystavená v súlade s uvedenými zmluvami o poskytovaní právnych služieb a zároveň aj s obchodnou praxou zavedenou medzi žalobcom a žalovaným. Žalobca považoval za nepochybné, že medzi žalobcom a žalovaným vznikla obchodná prax, ktorú uznávali obidve strany, kedy túto začal žalovaný účelovo rozporovať až po podaní žaloby žalobcom, ktorou si žalobca uplatňuje svoj oprávnený nárok.

13. S poukazom na ust. § 397 a § 391 Obchodného zákonníka uviedol, že všeobecná premlčacia doba ustanovená v zákone pre obchodno-závazkové vzťahy v dĺžke štyroch rokov, pričom premlčacia doba plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Za tento deň sa všeobecne považuje deň, keď sa právo mohlo po prvý raz uplatniť na súde, teda akonáhle mohla byť dôvodne podaná žaloba (actio nata). Z hľadiska splnenia záväzku majú význam dva termíny, a to časový moment, v ktorom dlžník môže najskôr plniť (splniteľnosť dlhu) a časový moment, v ktorom dlžník musí najneskoršie plniť (splatnosť dlhu). Nakoľko splatnosť záväzku nastala v tomto prípade dňa 16.03.2010, veriteľ mal možnosť prvýkrát uplatniť právo na súde dôvodne dňa 17.03.2010. V prípade, ak by žalobca podal žalobu skôr, t.j. pred uplynutím splatnosti záväzku žalovaného, nebola by actio nata, ale žaloba by bola predčasná, pretože by ňou nebol uplatňovaný existujúci nárok. Pre počítanie premlčacej doby platí pre obchodnoprávne vzťahy všeobecné ustanovenie § 122 Občianskeho zákonníka. Deň 15.03.2014 pripadol na sobotu a deň 16.03.2014 pripadol na nedeľu. Vzhľadom na vyššie uvedené, aj v prípade, ak by odvolací súd zvážil niektorú z konštrukcií premlčania, ktorú ponúkol žalovaný, bez ohľadu na to, v ktorý zo žalovaným tvrdených dní by údajne premlčacia doba mala skončiť (15.03.2014 alebo 16.03.2014), sa žalobcom žalobou zo dňa 17.03.2014 uplatnené právo nemohlo premlčať, nakoľko bolo uplatnené riadne v posledný deň lehoty v zmysle ustanovenia § 122 ods. 3 OZ, t.j. dňa 17.03.2014. V nadväznosti na uvedené žalobca jednoznačne konštatoval, že jeho nárok voči žalovanému nie je premlčaný, námietka premlčania je v celom rozsahu nedôvodná.

14. K námietke žalovaného ohľadom porušenia jeho práva na spravodlivý súdny proces z dôvodu údajného nedostatočného odôvodnenia napádaného rozsudku žalobca uviedol, že súd prvej inštancie v odôvodnení v bodoch 2. až 7. vymenoval všetky dôkazné prostriedky, ktoré vykonal, následne v bodoch 8. až 10. sa zaoberal námietkou premlčania, kde v bode 10. uviedol svoje právne stanovisko. V bodoch 11. 15. s odkazom na vykonané dokazovanie správne ustálil skutkový stav, tento správne právne kvalifikoval a vyvodil z neho presvedčivý a správny právny záver.

15. K námietke žalovaného, že žalobca nepreukázal vykonanie ani rozsah úkonov podľa prílohy k faktúre č. XX/XX/XXXX, poukázal na podanie zo dňa 13.06.2017 označené ako „Doplnenie listinných dôkazov“, ktorým predložil a označil ďalšie dôkazy, z ktorých jednoznačne vyplýva vykonanie ako aj rozsah úkonov. K ďalšej námietke žalovaného uviedol, že v súlade s princípom dobrého hospodára jednoznačne postupoval, keď riadne a včas vystavil faktúru za poskytnuté právne služby žalovanému a až do posledného dňa umožnil, (najmä na základe žalovaného prísľubov) zaplatiť žalovanému jeho dlh mimosúdne. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti žalobca žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

16. Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací podľa § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), po preskúmaní obsahu spisu a napadnutého rozsudku v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), vyjadrenia žalobcu, postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

17. Podľa § 566 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „OBZ“), mandátnou zmluvou sa mandatár zaväzuje, že pre mandanta na jeho účet zariadi za odplatu určitú obchodnú záležitosť uskutočnením právnych úkonov v mene mandanta alebo uskutočnením inej činnosti a mandant sa zaväzuje zaplatiť mu za to odplatu. Ak je zariadenie záležitosti predmetom podnikateľskej činnosti mandatára, predpokladá sa, že odplata bola dohodnutá.

18. Podľa § 571 ods. 2 OBZ, ak zo zmluvy nevyplýva niečo iné, vznikne mandatárovi nárok na odplatu, keď riadne vykoná činnosť, na ktorú bol povinný, a to bez ohľadu na to, či priniesla očakávaný výsledok alebo nie. Ak možno očakávať, že v súvislosti s vybavovaním záležitosti vzniknú mandatárovi značné náklady, môže mandatár požadovať po uzavretí zmluvy primeraný preddavok.

19. Podľa § 387 OBZ, právo sa premlčí uplynutím premlčacej doby ustanovenej zákonom. Premlčaniu podliehajú všetky práva zo záväzkových vzťahov s výnimkou práva vypovedať zmluvu uzavretú na dobu neurčitú.

20. Podľa § 391 ods. 1 OBZ, pri právach vymáhateľných na súde začína plynúť premlčacia doba odo dňa, keď sa právo mohlo uplatniť na súde, ak tento zákon neustanovuje niečo iné.

21. Podľa § 397 OBZ, ak zákon neustanovuje pre jednotlivé práva inak, je premlčacia doba štyri roky.
22. Podľa § 365 ods. 1 OBZ, dlžník je v omeškaní, ak nespĺní riadne a včas svoj záväzok, a to až do doby poskytnutia riadneho plnenia alebo do doby, keď záväzok zanikne iným spôsobom.
23. Podľa § 369 ods. 1 OBZ, ak je dlžník v omeškaní so splnením peňažného záväzku alebo jeho časti, vzniká veriteľovi, ktorý si splnil svoje zákonné a zmluvné povinnosti, právo požadovať z nezaplatenej sumy úroky z omeškania vo výške dohodnutej v zmluve, a to bez potreby osobitného upozornenia.
24. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii (ďalej len „ZoA“), výkon advokácie je zastupovanie klientov v konaní pred súdmi, orgánmi verejnej moci a inými právnymi subjektmi, obhajoba v trestnom konaní, poskytovanie právnych rád, spisovanie listín o právnych úkonoch, spracúvanie právnych rozborov, správa majetku klientov a ďalšie formy právneho poradenstva a právnej pomoci, ak sa vykonáva sústavne a za odmenu (ďalej len „právne služby“).
25. Podľa § 24 ods. 1 ZoA, advokát poskytuje právne služby za odmenu a má právo požadovať za ne primeraný preddavok.
26. Podľa § 24 ods. 3 ZoA, odmena advokáta sa určuje na základe dohody medzi advokátom a klientom; ak nedôjde k dohode, patrí advokátovi tarifná odmena.
27. Podľa § 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, pri uzatváraní zmluvy o poskytnutí právnych služieb môže advokát dohodnúť s klientom spôsob a výšku zmluvnej odmeny. Výška zmluvnej odmeny nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi. Zmluvná odmena sa určuje a) podľa počtu hodín účelne vynaložených na vybavenie veci (hodinová odmena), b) paušálnou sumou (paušálna odmena), c) podielom na hodnote veci (podielová odmena), d) tarifnou odmenou dohodnutou inak ako základnou sadzbou tarifnej odmeny. Spôsoby určenia zmluvnej odmeny podľa odseku 2 môžu byť kombinované.
28. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.
29. Podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, ak súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom.
30. Podľa § 391 ods. 1 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.
31. Podľa § 396 ods. 3 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.
32. Zmluva o poskytovaní právnych služieb je osobitným druhom mandátnej zmluvy, ktorou sa advokát zaväzuje poskytovať svojmu klientovi právne služby na úrovni predpokladanej zákonom o advokácii, teda s odbornou starostlivosťou a klient sa zaväzuje advokátovi za poskytovanie týchto služieb zaplatiť odmenu. Konkrétny obsah a rozsah poskytovanej právnej služby je vždy podmienený potrebami klienta (Rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 43Cob/65/2016 zo dňa 23.06.2016). Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že konajúci súd v napadnutom rozhodnutí nezohľadnil ustanovenia § 566 a nasl. OBZ, ktoré sú pre právne posúdenie predmetnej veci relevantné. Súd mal vzťah strán sporu posúdiť ako vzťah mandátnej zmluvy podľa Obchodného zákonníka s tým, že zmluva o poskytovaní právnych služieb vychádza aj z úpravy realizovanej zákonom č. 586/2003 Z.z. o advokácii.
33. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že odôvodnenie rozsudku súdu musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozhodnutia. Súd prvej inštancie sa

v odôvodnení svojho rozsudku musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Niet v ňom miesta pre dohady a domnienky. Zákonom požadované riadne a presvedčivé odôvodnenie písomnej formy rozsudku (§ 220 ods. 2, 3 CSP) je nielen formálnou požiadavkou, ktorou sa má zamedziť vydaniu obsahovo nezdôvodnených, nepresvedčivých alebo neurčitých a nezrozumiteľných rozhodnutí, ale má byť v prvom rade prameňom poznania úvah súdu tak v otázke zisťovania skutkového stavu veci, ako aj v právnom posúdení veci. Inak povedané, účelom odôvodnenia rozhodnutia je predovšetkým preukázať správnosť rozhodnutia a odôvodnenie súčasne musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí, t.j. musí byť preskúmateľné. Tieto požiadavky rozsudok súdu prvej inštancie nesplňa.

34. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu ale nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

35. Rovnako Ústavný súd Slovenskej republiky sa vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie v náleze III. ÚS 119/03-30. Vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. US 115/03).

36. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom žalovaného, keď tvrdí, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je nepreskúmateľné, nakoľko konajúci súd neuviedol ako sa vysporiadal s argumentáciou žalovaného a svoje právne závery dostatočne a presvedčivo neodôvodnil, a teda jeho rozhodnutie je v rozpore s § 220 CSP. V odôvodnení predmetného rozsudku absentuje, na základe akých myšlienkových úvah a právneho posúdenia veci, dospel súd k záveru o dôvodnosti žaloby. Odvolací súd sa nestotožňuje s právnym záverom súdu o jednoznačnosti preukázania žalobcom vykonaných a fakturovaných právnych služieb, nakoľko listinné dôkazy predložené žalobcom nemožno, bez ďalšieho, považovať za dôkazy dostatočne preukazujúce žalovaný nárok. Súd v odôvodnení napadnutého rozsudku neuviedol, na základe akých vykonaných dôkazov dospel k skutkovému zisteniu, že tieto služby boli skutočne poskytnuté, iba ich označil za preukázané, a to napriek tomu, že absentovali doklady preukazujúce skutočné vykonanie týchto úkonov. Ak sa žalobca odvolával na stretnutia a rokovania s p. V., telefonickú komunikáciu s klientom a štúdium objemného spisového materiálu vzhľadom na vytýčený termín pojednávania, mal súdu preložiť jednoznačné dôkazy o vykonaní týchto úkonov. Odvolací súd má za to, že z dôkazov predložených žalobcom nemožno fakturované úkony považovať za dostatočne preukázané aj vzhľadom na námietky žalovaného v súvislosti s namietaným vykonaním týchto úkonov, ako aj ich časového rozsahu. Odvolací súd nepovažuje za dostatočné preukázanie nároku žalobcu ani listinnými dôkazmi zaslanými súdu prvej inštancie dňa 13.06.2017, na ktoré sa žalobca odvolal vo vyjadrení k odvolaniu.

37. Súd prvej inštancie svoje závery o vykonaní úkonov žalobcom riadne neodôvodnil. Dôvodná je tak námietka žalovaného, že z napadnutého rozsudku ani nie je možné určiť na základe akých vykonaných dôkazov (okrem jednostranného tvrdenia žalobcu o poskytnutí týchto služieb) dospel súd ku skutkovému zisteniu, že tieto služby boli skutočne poskytnuté. V bode 14. síce uviedol, že súčasťou fakturovaných úkonov sú aj jednoduchým spôsobom overiteľné úkony právnej pomoci, a to účasť na pojednávaní, ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní a rokovanie o otázkach na znalca, ale žiadnym spôsobom neuviedol, na základe akých vykonaných dôkazov dospel k skutkovému zisteniu, že žalobca ich v konaní preukázal. K ostatným fakturovaným úkonom sa vôbec nevyjadril, len bez ďalšieho konštatoval, že neuhradenie celej žalovanej faktúry nebolo minimálne v tomto rozsahu preukázateľne nedôvodné. Odvolací súd dodáva, že vykonanie úkonov nepreukazuje ani skutočnosť, že žalovaný v rokoch 2004 až 2010 uhradil žalobcovi 46 faktúr, ktoré žalobca predložil v konaní na základe žiadosti súdu. V bode 12. rozsudku súd prvej inštancie konštatoval, že predmetná faktúra, ktorá je predmetom sporu, bola vystavená spôsobom obvyklým, ale nie je z neho zrejmé, aký obvyklý spôsob preukázovania rozsahu

úkonov mal na mysli. Spôsob vystavenia faktúry nebol medzi stranami sporný, sporným bola skutočnosť vykonania fakturovaných úkonov. Odvolací súd ďalej vytyka súdu prvej inštancie, že v odôvodnení napadnutého rozsudku absentuje aj právne posúdenie veci.

38. Čo sa týka námietky premlčania uplatnenej žalovaným, odvolací súd má za to, že táto je nedôvodná. Vzhľadom na povahu záväzkového vzťahu medzi stranami sporu bolo potrebné, pre posúdenie námietky premlčania, aplikovať ustanovenie § 397 a nasl. Obchodného zákonníka. Zo zmluvy o poskytovaní právnych služieb zo dňa 01.04.2003, ani z jej dodatku zo dňa 01.06.2005 nevyplýva, že by žalobca musel vystaviť faktúru každý mesiac, ako tvrdil žalovaný. Podľa článku II. bodu 4/ zmluvy zo dňa 01.04.2003 „Faktúra bude vystavená poskytovateľom právnych služieb za každý mesiac poskytovania právnych služieb a bude obsahovať označenie jednotlivých úkonov právnej služby poskytnutých formou zastupovania v súdnom konaní a/alebo počet hodín poskytnutých právnych služieb. Tarifnú odmenu za každý úkon právnej služby v prípade poskytovania právnych služieb formou právneho zastupovania v súdnom konaní možno fakturovať za každý úkon samostatne po jeho uskutočnení, alebo za viac úkonov naraz po ich uskutočnení.“ V zmysle článku II. bod 3/ zmluvy, mal klient platiť odmenu na účet poskytovateľa právnych služieb na základe faktúry vystavenej poskytovateľom právnych služieb do 15 dní od jej vystavenia. Obdobnú úpravu obsahuje vo svojom znení i Dodatok č. 1 k tejto zmluve. Z uvedeného však nemožno odvodiť, že faktúru za poskytnuté právne služby bolo nutné vystaviť každý mesiac. Zmluvné strany si v zmluve neupravili lehotu, dokiaľ mal žalobca faktúru vystaviť. Zmluva len upravovala možnosť žalobcu vystaviť faktúru, buď za každý úkon samostatne, alebo za viac úkonov naraz, pričom žalovaný bol povinný uhradiť faktúry žalobcovi do 15 dní od ich vystavenia. Zmluva o poskytovaní právnych služieb zo dňa 01.03.2008 obsahovala síce odlišné znenie svojho článku II. bod 4/, avšak odvolací súd má za to, že táto skutočnosť nebola v danom prípade významná, keďže aj v tejto zmluve absentuje dojednanie zmluvných strán, dokiaľ mal žalobca vystaviť faktúru, nakoľko ustanovenie, podľa ktorého mal žalobca vyhotoviť faktúru za každý mesiac neznemená, že faktúru bol povinný vystaviť každý mesiac. Keďže faktúra č. XX/XX/XXXX bola vystavená dňa 01.03.2010, splatná do dňa 16.03.2010 a žaloba bola podaná dňa 17.03.2014, v zmysle § 397 a § 391 OBZ uplatnený nárok nebol v čase podania žaloby premlčaný, pretože právo sa mohlo po prvý raz na súde uplatniť, keď sa stala faktúra splatnou. V zmysle uvedeného štvorročná premlčacia doba podľa § 397 OBZ, ku dňu podania žaloby neuplynula. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil v bode 10. námietku premlčania vznesenú žalovaným ako nedôvodnú.

39. So zreteľom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP mu vec vrátil na ďalšie konanie, v ktorom súd vec opätovne prejedná v intenciách vyššie uvedeného, určí ďalší postup v konaní, prihliadne na povahu zmluvy o poskytovaní právnych služieb ako mandátnej zmluvy, posúdi dôvodnosť odmeny za právne služby fakturovanej faktúrou č. XX/XX/XXXX, vysporiada sa v tejto súvislosti dostatočne aj s argumentáciou žalovaného, a svoje rozhodnutie dostačujúcim spôsobom odôvodní. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie zároveň rozhodne podľa § 396 ods. 3 CSP aj o náhrade trov odvolacieho konania.

40. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu je prípustné podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).